

BÉKEHARANG

EGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
MERIKÁBA ÉVI ELŐFIZETÉSI-DÍJ POSTÓVAL
1 DOLLAR.
AZ PÉLDÁNTY PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
EGÉSZ ÉVRRE 25.— K
FÉLÉVRRE 13.— K
PORTÓ KÜLÖN. + EGYES SZÁM ÁRA 1 KORONA.

Simeon.

(Konferenciái emléké.)

Az áldásokban gazdag istentisztelet véget ért. Isten Lelke hatalmasan munkálkodhatott a hallgatóság körében, igéjének hirdetője által. Sokan könnyekig megindultan távoztak. Oly közel érezték Istent önmagukhoz és önmagukat Istenhez.

Egy padfőnél két fiatal prédikátor beszélgetett egymással azokról az áldásokról, melyeket ők személyesen nyertek saját lelki életük számára, a prédikációból. Amint így együtt tárgyálnak, egy alacsony termetű, idős úr tart feléjük, a távozó tömegeből. Tartása kissé hajlott, haja hófehér, arca kipirult a lelkesedéstől. Szemei csak úgy ragyognak valami mélyen gyökerező örömtől. Kezét nyújtja a két prédikátor felé. Az egyik még nem ismeri. Bemutatkoznak egymásnak. — „Sch. egyetemi tanár vagyok” — szól az öreg úr. Aztán heves kézszorítások között, meleg elismerő szavakban ad kifejezést szíve érzelmeinek.

— Ez volt aztán az igazi, erőteljes evangélium, amit most hirdettek nekünk. Itt érvényesülhetett a Lélek ereje, akár csak az első keresztyének korában. És erre az igazi, emberi bölcseséggel fel nem hígított, tiszta evangéliomra és ilyen, az evangéliumban gyökerezett igehirdetőkre van a mi korunknak és a mi nemzedékünknek is szüksége. Ez, amit itt találok nem szektáskodás, hanem igazi, erőteljes keresztyénség.

Alig, hogy kimondta e szavakat, siet is már odébb. Pár pillanat múlva látható az ünnepi szónok mellett, kivel hasonló meleg kézszorítások közt társalog.

* * *

Este van. Methodista misszióknak szuperintendense vendégeket vár. Szerény vacsorára hívta meg a protestáns egyházak vezetőit, mert N. püspök, misszióknak elnöke, hajlandónak ígérkezett, az amerikai egyházi viszonyokról, ilyen szűkebb, baráti körben, rövid ismertetést nyújtani. A megjelent evang. és református egyházvezérek közt ott volt, a mi ős fűrtű, kedves Simeonunk is, az előbb említett egyetemi tanár.

Felhasználják a vacsorát, aztán N. püspök megtartja ismertető előadását. Ezután még néhány kérdésre felel a püspök, miközben elérkezett az idő a távozásra.

Távozás előtt még egyszer szólásra emelkedik valaki. A mi ős Simeonunk, Sch. egyetemi tanár.

Meleg szavakkal köszönetet mond N. püspöknek előadásáért s aztán így folytatja:

„Mindenki tudja közülünk, hogy régi lutheránus családból származom. Őseim lutheránusok voltak, magam pedig egy ideig: még lutheránus teológiai tanár is. Most azonban megismertünk olyan testvéreket, (a methodistákat) kiket eddig nem vettünk tekintetbe. Pedig ők igazi keresztyének és aki igazi keresztyén köztünk, az testvére nekik. A világnak ma, erre az igazi keresztyénségre van szüksége. Adja Isten, hogy az igazi krisztusi szeretetben mindannyian összetalálkozzunk“.

* * *

Konferenciái emlékeim között az ős Simeon alakját el nem felejttem. Imáimban is gondolkodok reá és oly szépen megindult egyházi munkánkra, melyen Istennek áldása nyilvánvalóvá lett.

Vajha minél többen látnák meg köztünk azt, amit az „agg Simeon“ is meglátott, hogy a methodista egyház nem valami szekta, valami zugolyában lett dolog, amit szégyenleni vagy kerülni kellene, hanem az igazi evangéliomi keresztyénség!

R. Gy.

Vándorúton.

A gyermekkor vágyainak s emlékeinek legszébb foglalata e szó: otthon. A legfálsultabb agy is dődelgetve őrzi a gyermekszoba minden butorának, a kiskert minden virágának, a galambducos udvar minden fájának, bokrának emlékét. S a megtépett lélek hányszor visszavágyik a nagyvilág zajából az önzetlen szeretet s ártatlan örömei eme csendes tanyájára. Dalok, költemények, sóhajok szárnyán röppen haza az első, legkedvesebb otthonba, ahol anyai csókok melongették, ahol a testvéri szívek a játékban s gondtalan kedvtelésben elválaszthatatlanul összeforrak. Vajjon e kedves hely-e igazi otthonunk?

Az ifjú rajongó fantáziája ismét más otthon körül csapong. Legbensőbb, legtitkosabb vágya egy meleg, meghitt családi fészek megalkotása. Munkája földi céljaul, küzdelmei jutalmául e barátságos hajlék megteremtését tűzi ki. Míg az első otthon öntudatlan örömeit az emlékezés szépítő tükre nagyítja és színesíti ki, addig e

második otthon a valódi örömek tanyájává válik számára. Itt tetéződnek be a tervek, mit az ifjú agy szőtt, itt érzi át a férfi szerettei lelkének visszhangjában hatványozva munkája sikereit, itt nyer kárpótlást a férj a hitvesi és gyermeki szeretet melegétől körülvéve az önző világ ridegségével szemben. Védett bástya ez, ahova a külvilágban dúló viharok csak véghullámaikban férköznek be s mihamar észrevétlenül elnémulnak e szeretettel telített levegőben. A csacsogó gyermekajkak számúzik a komor hangulatot s mosolyt varázsolnak a redős arcokra. Vajjon e szeretetteljes hajlék-e az igazi otthon?

Az életküzdelmekben elfáradt agg lelke ismét más otthon után tekint. A kor emelkedése a fizikai erők hanyatlását vonja maga után; a túlzott energia megcsappan, a vakító szenvedélyek elülnek, az indulatok megszelídülnek s a lélek kezdi földi, érzéki rongyait levetni. E tisztulási folyamat kiélesíti az agg látását... kezd a távolba nézni. Az emberek hízog szavain meglátja a gondolatok valódi értelmét fedő tarka fátyolt, a nemesnek látszó cselekedetekben felismeri az önzés finom himporát s mélyen átérzi minden dicsőség, ünnepeztetés hiú, értéktelen voltát. A remegő szempillák alól egy távolabbi, szilárdabb fixpont után kutatnak a fénytelen szemek, ahol a boldogság tiszta és örök....

Fáradt Vándor! Emeld fel tekinteted az égre! Ott a te igazi otthonod! A szülői ház, a hitvesi fészek, mind csak ideiglenes hajlékok, melyeket, bármily kedvesek legyenek, rövidebb, hosszabb idő múlva itt kell hagynod.

Ijesztő, lehangelő érzést vált ki a gondolat a földhöz tapadt emberlélekben, s felemelő örömmel s ujongással eltöltő érzéssel árasztja el Isten gyermekét. Amaz a halált egy sötét, mindeneket lezáró ajtónak tartja, emez egy mindennél szebb s boldogabb otthonba vezető diadalkapunak tekinti. Amaz riadtan úzi el magától a halál néha-néha megjelenő gondolatát, emez megnyugvással s titkos örömmel foglalkozik vele.

A túlvilág képzeete többé-kevésbé minden halandót foglalkoztat. A halál utáni lét gondolata minden nép kulturájában kidomborodik. Nincs népfaj, mely ne hinné, hogy a földi élet egyenetlenségei, szenvedései egy másik, halál utáni életben, ki nem egyenlítődnének. Cicero szerint: „A legdurvább és legegyszerűbb nép lelkében is él a túlvilág fogalma.“ Még a legműveletlenebb s legvadabb ausztráliai törzsek vallásában is fellelhető a túlvilági létben való hit. Csak a modern, pesszimiztikus világgel-felfogással átítatott elmék elégszenek meg a földi léttel s vágyódnak a halál után a megsemmisülést jelentő Nirvánába, ahol sok gonoszágukra nincs büntetés, csekély jócselekedetükre nincs jutalom.

Mi, Isten gyermeki, örömpeső szívvel gondolunk a vándorút végére. Nincs az a nehézség, melyet le ne győzne az a vándor, akit a lelkesítő gondolat hevít: haza megyünk. Dalolva,

reménytől dagadó kebelvel haladunk az úton, mint akik távoli országból sietnek hazájukba. A szeretet s remény szárnyakat ad a nehézségek leküzdésére s röpülve visz bennünket az égi Jeruzsálem békéje és boldogsága felé. Szükségünk is van e szárnyakra, mert az út kielten tájakon visz keresztül. Gyakran bukkanunk ijesztő mélységű örvényekre, feneketlen ingoványokra; sokszor küzdünk dermesztő, perzselő szelekkel, farkasokkal, kígyókkal, ellenséggel. Majd bájos, vonzó sziréhangok ütik meg füleinkeket, melyek csábosan hívogatnak le bennünket az útról; majd borzadva borzadva botlunk meg egy-egy foszlásnak induló hullába. Ugyanis nincs minden vándor szárnyában annyi hajtóerő, hogy a nehéz út végére juthatna. Sokan megpihennek a zene elbűvölő hangjai mellett s nincs többé erejük felkelni; sokaknak szeme világát elveszi a szenvedélyek tüze s vakon botorkálva eltévednek az úton; sokan aléltan esnek össze az ellenséggel való viaskodás közben.

A mi gyarlóságunk és egyéniségünk nem nyújthat biztosítékot a vándorút sikeres megtételére. Egy szelíd szavú, erős kezű, hűséges kalauzra van szükségünk, aki vágyaink tüzeit élessze s lankadó szárnyaink fogyó energiáját új életerővel pótolja. A napkeleti bölcséket egy csillag fénye vezette a betlehemi jászolhoz; a hívő léleknek is van a vándorúton vezérlő csillaga: az Úr Jézus. Ha az Ő szelíd fényű szeméibe kapcsolja tekintetét, s az Ő nagy kegyelme átömlik lelkébe, nem szédül el az örvények felett, nem perzseli meg a szenvedélyek tüze, nem dermeszti meg az emberek közönye, nem hallja a sziréhangokat s oroszlán bátorsággal küzd minden ellenséggel. Ezer vesztély között is biztosan halad igazi otthona felé. Szép út, boldog út, ahol Jézus a vezető!

A kietlennek látszó ösvény sok kincset rejt magában, s bő alkalma nyílik a vándornak azok összegyűjtésére. E csodás úton a Jézus kegyelme minden szenvedést nagy értékűvé változtat. A fájdalom elfojtott könnyei gyémántokká, a nélkülözések, testi szenvedések, lelki gyötrelmek drágakövekké, a szegényeknek nyújtott fillérek színarannyá válnak. A mi gazdag s bőkezű Atyánk minden nevében, s dicsőségére hozott áldozatot bőségesen honorál.

Fel vándorok a gyűjtésre! Ne legyenek köztek egy se fáradt, egy se szomorú. Vigadva szöjünk meg könnyeinkből, fájdalmainkból, megaláztatásainkból azt a pompás menyegzői köntöst, melyben az Úr színe elé állhatunk. Siesünk a munkával! A szeretettől s vágytól remegő vándor ideje korán elkészíti a menyegzői ruhát, nehogy egy pillanatig is hátráltatva legyen az Úr színe látásától. Az a boldogság, melynek az igazi otthonban osztályosai leszünk, megéri a legkínzóbb testi fájdalmat a legégetőbb lelki gyötrelmet, éhséget, fáradságot, könnyhullatást... mindent. Vágyódtatok már valaha egy nagyon szeretett lény látása után, akiért minden áldozatra képesek lettetek volna? Ha igen, úgy sejtitek, mi az boldognak lenni.

S mi ez a vágy ahhoz képest, ami az örök Szépség, örök Hűség, örök Jóság iránt él a mennyei otthon felé közelgő vándorban! Repes a szív, újong a lélek, tündéri képeket fest a fantázia, s mindig új erőt nyernek a lankadó szárnyak.

Oh boldog pillant, midőn kinyílnak előttünk az igazi otthon kapui! Ott nincsenek zajos üzletek, hazug ajkak, álnok szívek, gögös tekintetek, ott minden szeretetet lehel, a levegő szent, az érzelem tiszta. S végre nem tükörképből, hanem színről színre szemlélheti a szenvedések tüzeiben megtisztult lélek vágyainak egyedüli kielégítőjét: az örök Szeretetet. Mily vegtelen boldogság lesz az örök Szelidség tekintetében melegében fürödni, a mindig egyformán lángoló Szív dobbanásait érezni, mennyei karok glóriás énekét hallanni s azt a szombati nagy békét élvezni, melynek nincs estéje. A bűnőtől elhomályosult emberi elme fel sem foghatja azt a boldogságot, amit a kételkedés nélküli tiszta szeretet élvezete nyújthat a léleknek. Legföljebb azok sejtethetik a boldogság nagyságát, kik értelmükben megvilágosítva s vágyaikban megtisztulva földi vándorlásuk alatt gyakran sóvárogtak a mennyei otthon után s az ima szárnyán felreppenve néha részük volt olyan pillanatok édességében, mely előérzete az örök haza felülmulthatatlan szépségének. Mi bűnösök alázattal s Istenfélelemmel gyűjtsuk meg a hit mécesét s bizóan remélve mondjuk Pál apostollal: „Szem nem látta, fül nem hallotta, sem az emberek szívébe fel nem hatott, mit azoknak készített Isten, kik Őt szeretik.“ I. Kor. II. 9. X.

A magyar misszió köszönete dr. F. H. Melle Ottó Németországba elhelyezett superintendensének.

Misszióink első ülésén ismételten hálával tekintünk a múltba. Az Úr nagy munkát végzett rajtunk. De nem mellőzhetjük a szentírásnak azon igéjét: „Gondoljatok tanítókra és kövessétek őket“.

Munkánk alapját dr. F. H. Otto Melle igazgató rakta le.

E napokban különös elismeréssel és hálával gondolunk reá. 1905-ben kezdte meg a munkát Budapesten. Ez a dunaparti világáros egy cseppet sem hajlik a vallásosságra, a légkör egyáltalán nem vallásos. Budapesti ki akarja magát élni. Ilyen körülmények között bizony Melle testvérünknek nehéz volt a kezdet, de önmegtartózkodás, kiirtása és alkalmazkodó képességét felhasználta az Úr lelkek megmentésére és egy gyülekezet gyűjtésére. Hogy munkánk Budapesten nem kapott szűkkeblű szektai mázt, hogy tapasztalt egyének, állandóan jóindulattal és tisztelettel pillantottak reá, Melle testvérünk finom érzékére és körültekintésére vezethető vissza.

Mikor az egyház bizalma őt az Osztrák-Magyar missziói konferencia superintendensévé tette, Melle testvérünk tovább is gondolt Budapestre. Bölcs előrelátásával széleskörben hangoztatta Budapest fontosságát Délkelet-Európára nézve és amerikai anyaegyházunk figyelmét felhívta erre a munkára. Ezen befolyásnak köszönhetjük, hogy fővárosunkban ily szép az egyház tulajdonát képező épületet bírhatunk. Melle testvérünk misszióinkban maradandó emléket hagyott, mi pedig hálatalan építünk tovább az általa rakott alapra. A munkára való hűséges odaadásunk legyen hálánk kifejezője.

Amidőn az utóbbi években a háború és forradalom nyomában a nyomor mind nagyobb lett és a könnyek megsokasodtak, Melle testvérünk volt, aki a helyzetet anyaegyházunknak megvilágította. Amerikai, schweizi és skandináviai szeretetadományok bőséges áradata sok nehézből ragadta ki tagjainkat és barátainkat. Az Úr jutalmazza meg gazdagon szolgáját.

Mikor szívünkben sajnálattal látjuk őt búcsúzni missziói munkánktól, elégtételül szolgál, hogy mint középeurópai prédikátori iskolánk vezetője, vezetője egyúttal egy felnevekedő prédikátorcsapatnak is. Hatásköre bővült, de abba mi is beletartozunk.

Isten áldása nyugodjék Dr. Melle Ottó testvérünkön, a methodista misszió magyarországi megalapítóján.

A misszió nevében
Funk Márton.

A MISSZIÓI ÉLETBŐL

Még mindég konferenciánk hatása alatt állunk és szeretnénk olvasóinkkal egész részletesen mindent közölni, azért egyes részleteket amik mult számunkból helyszüke miatt kimaradtak, ezúttal közlünk: Április 23-án este jelenlegi magyar imatermünkben kedélyes összejövetel volt, melyen a magyarországi protestáns egyházak vezetői közül Kaczián János evang. esperes, dr. Kovács István volt államtitkár, a református teológia tanára, Takaró Géza ref. lelkész, Dr. Schneller egyetemi tanár a kolozsvári Ferencz József tudományegyetem prorectora és többen a különböző hívő körökből vettek részt.

Püspökünk a protestantizmus befolyását ismertette Amerikában és összehasonlította az európai viszonyokkal. Figyelmeztetett bennünket az egyes nehézségekre, amelyek odaát fennállnak, ecsetelte Söderblom upsalai érsekkel való találkozását, a testvéri együttérzést, mely a svédországi evangélikus és metodista egyház között fennáll. Ismertette a protestantizmus helyzetét Lengyelországban, Esztországban és a balti tartományokban és felemlítette az újjászervezés kérdéseit.

Végezetül dr. Schneller egyetemi tanár úr köszönte meg püspökünk előadását és sok áldást és eredményt kívánt az egyháznak.

Üdvözlés. A múlt számunkban már említett tettünk Reichert Gyula lelkész testvérünk-ről, aki alig pár hete hogy munkáját megkezdte Dombóváron, de vele külön nem foglalkoztunk. Amint már szóval tettük, ezúton is üdvözljük őt szeretettel nehéz munkakörünkben és kérjük, hogy az Úr ereje vezérelje és kísérje áldás minden igaz munkájában. Mi pedig imáinkkal segítjük a világosság terjesztésében.

A magyar misszió beosztása:

Szuperintendens és kincstárnok: *Funk Márton*
 Német gyülekezet prédikátora: *Funk Márton*
 Magyar gyülekezet budapesti és
 angyalföldi vezetője: *Dr. Szalós Arthur*
 Kispesti magyar vezető: *Csopják Gábor*
 Dombóvár—Kaposzsekeső—Sásd
Reichert Gyula lelkész
 Nagyszékely—Györköny *Schmidt János*
 Nyiregyháza—Miskolc *Harman József*
 Titkárnök: *Scharpf Mária*
 Gyülekezeti testvérnök: *Andráskó Anna*
 Békeharang szerkesztője: *Dr. Szalós Arthur*
 Iratterjesztő: *Szabó Ede*

Bizonyságtételek.

Az alábbi bizonyságtételek érkezett be:

A költő egy versében így szól: „Menj az erdőbe a lelked ha fáj, meggyógyítja majd a csendes, néma táj“. Én azt mondom, aki lelki fájdalmát gyógyítani akarja, adja meg magát az Úr Jézusnak.

Az élet rakott asztaláról nekem csak maradék jutott. Zsellér sorban élek szegényen. Leányságom soha nem volt, szülői csókot nem ismertem. Itt hagytak engem túlkorán. Mások befolyása által öntudatlanul reménytelenséggel volt tele lelkem. Mikor férjhez mentem, úgy léptem erre az útra, mint a vak ember, akit vezetnek. Elégedetlen voltam, kerestem vigasztalást, kerestem valakit, aki lelkemnek táplálékot nyújt szomorú helyzetemben. Hiszen akkor még messze jártam az Úr Jézustól. Az élet sorsa teher volt nekem, túrtam a szenvedések tengernyi viharját.

Elégedetlen helyzetemet csak tetőzte saját testvéremmel való állandó veszekedés, mely már gyűlöletbe ment át. Már-már lemondtam az élet örömeiről, midőn közelgett a karácsony. Az Úr Jézus, mintha megelégette volna szenvedésem. Bekopogtatott hozzám és ön nagamba szállva, az Ó mondása jutott eszembe: „Mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek“. A szent-családnak épített házi-oltár előtt kértem bocsánatot, keményszívű nővéremtől.

Egy szegény asszony jött hozzám, — talán ezt is az Úr Jézus küldte, — hívott, hogy jöjjetek, ő elvezet oda, ahol ruhát és némi segílyt kapunk. Én tudatlanul, csupán érdekből elmentem, mentem másodszor és harmadszor is, s lassan rájöttem, mi hiányzik és végre megtaláltam az Úr Jézust, akit kerestem.

Amióta idejárom, boldog és megelégedett vagyok. Az Úr Jézusnak adtam át lelkem megtisztításra, mert tudom, hogy ez az egyetlen út, hogy lelki fájdalmam annyi szenvedés után meggyógyuljon. Ha vannak szenvedéseim, az Úr Jézus az, aki lelkem fájdalmát meggyógyítja.

Kívánom az én hittestvéremnek is, hogy az Úr Jézus gyógyítóbalzsama gyógyítsa lelkük legkínzóbb fájdalmát is. Hisz, ha elgondoljuk, még ez életben el kell hogy jussunk a tisztító tűzbe, melyen keresztül vezet az út a legnagyobb bíránk, az Úr elé.

Sz. Gáborné.

* * *

Ime egy újabb példa, hogy Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. Mindég a könyörületes és hűséges Úr, aki téged is vár, hogy hozzá jöjj.

Oh Uram Jézus.

A német énekeskönyvünk 201. számú éneke.

Oh Uram Jézus, ha nem volnál enyém
 S ha szent véred nem szólna bűnösökré!
 Mit kezdenék én szegények szegénye,
 Ki segítene?

Nem tudnám, bánatomban hová futnék,
 Mert hol oly szív, mely szeret, mint a tiéd?
 Te, csak Te vagy bizodalmam egyedül,
 Más nem könyörül.

Azért szívem mélyéből hálát mondok,
 Hogy a Te nagy kegyelmi választásod
 Véreden szerzett szövetségbe felvett
 És üdvözített.

Gregor Keresztély,
 1723—1801.

Fordította: R. Gy.

Isteni tiszteleteink rendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten
 kedden d. u. 6¹/₂ órakor bibliaóra } német
 vasárnap d. e. 10 órakor isteni tisztelet } nyelven

Ugyanott az első emeleten
 csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra } magyar
 vasárnap d. e. 10 órakor isteni tisztelet } nyelven

**Budapest, VIII., Rákóczy-ut 57. sz. Luther-
 udvar templomában vasárnap d. u. 5 órakor**
 német isteni tisztelet.

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt
 szerdán este 6¹/₂ órakor } magyar
 vasárnap d. u. 3 órakor } nyelvű

Kispest, Kossuth-utca 20. szám alatt
 péntek este 6 órakor } magyar
 vasárnap d. u. 3¹/₂ órakor } nyelvű
 isteni tiszteleteket tartunk. Mindenkit szívesen látunk.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház“ k. f. Szöv.

M. O. B. Könyvnyomdája Budapest, VII., Hársfa-u. 83.
 Telefon: J. 119—93. sz. — 7550.

BÉKEHARANG

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBA ÉVI ELŐFIZETÉSI-DÍJ PORTÓVAL
1 DOLLÁR.
TIZ, PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
EGÉSZ ÉVRE 25.- K
FÉLÉVRE 13.- K
PORTÓ KÜLÖN. ♦ EGYES SZÁM ÁRA 1 KORONA.

... ha még embereknek igyek-
szem tetszeni. Gal 1, 10.

Az apostol Pál írja a galaciai gyülekezet-
nek: „... ha még embereknek igyekszem tet-
szeni, Krisztus szolgálja nem vagyok.“

Valószínű, hogy ez a gyülekezet is az
öntetszelgés és hiúság bűnében szenvedett.
Korunk és állapotunknak is ez a legveszedel-
mesebb rákfenéje.

Legtöbbször azt gondoljuk, hogy keresz-
tyénségünknek az iszákosság, káromlás, parázna-
ság a legnagyobb betegsége és ezek akadályoz-
zák lelki életünk egészséges kifejlődését és
még gondolni sem merünk arra, hogy ezeknél
a durva bűnöknel sokkalta károsabb lelki éle-
tünkre az emberek előtt való tetszelgés. Ez az
egyetlen bűn, amelyből a legnehezebb a szaba-
dulás. Egy iszákos, káromló, tisztátalan életű,
Isten kegyelme folytán egy pillanat alatt meg-
szabadulhat eme láncokból, míg a lelki hiúság-
ban szenvedő lélek e kötelekből sokkalta nehe-
zebben talál szabadulást. Ambár az Isten kegyel-
mének egyformán könnyű bennünket akármely
megkötöttségünkől megszabadítani, mégis tapasztal-
tatból tudjuk, hogy míg a börtönökben a
kegyelem pillanatok alatt csodákat művel, addig
a lelki büszkeségben szenvedők nem jutnak el
a kegyelem tényleges világosságára soha.

Innen magyarázható, hogy néha a misszió-
munka is helytelen mederben folyik és egész
osztályok, gyülekezetek és közösségek szenved-
nek e lelki nyavalyában. Sőt mi jómagunk is
abban a tévedésben élve, hogy már a helyes
úton vagyunk, nem vesszük észre, miszerint álla-
potunk és helyzetünk szerencsétlenebb és öröm-
telenebb az utolsó pápua sorsánál.

A vasárnapokat és szombatokat a törvény
betűje szerint megtartjuk, a kereszteleési fo-
mához szigorúan ragaszkodunk és az egyházi,
gyülekezeti előírásokat mereven betartjuk, de
azzal, hogy ennek dacára sem jobbak, sem alá-
zatosabbak nem leszünk, sőt még boldogabbak
sem — nem törődünk.

A napokban találkoztam egy keresztyéni
közösséghez tartozó férfival, aki több, mint
harminc éve tagja, sőt vezetőtagja egy hívő
gyülekezetnek és ennek dacára, arcáról a leg-
nagyobb bizonytalanság és kétségbeesés rí le.
Szomorúan vallotta be, miszerint ő és családja
a gyülekezetbe pontosan eljárnak, az Úr napját
megtartják és környezetükkel megtartatják, az

Urvaországban és kereszteleésben az eredeti for-
mához tartják magukat, jövedelmükből a tize-
det is az Úr házána adják, odahaza közösen
bibliát olvasnak, imádkoznak és énekelnek, —
emellett a család mégis oly boldogtalan és sze-
renesétlen, a gyermekek gyűlölik egymást, a
családban örökös a civódás és egyenetlenség,
felesége pedig oly mérvű idegességben szenved,
hogy a legkisebb ellenkezésnél azonnal elájul
és a dühtől a szája tajtékat hány. „Mi a világ
szeme előtt egy hívő életet élünk és felőlünk
sokan a legjobb véleményvel vannak, valódi
és benső életünk pedig álnokság és pokol!“ —
fejezte be beszédét bensőséggel e férfiú.

Tudok egy másik esetet is, ahol az egész
család nagy missziói tevékenységet fejt ki és
mint „szent család“ ismeretes azon a környéken.
És tényleg, ők ma is sokat tesznek az evangé-
lium terjesztése körül, sokaknak szólnak az
igazság felől és házukban sokakat szeretettel
megvendégszolgálnak. De a cselédek, inasok és se-
gédék, akik ott szolgálnak és már ott szolgál-
tak, felőlük a legrosszabb bizonyítványt szol-
galtatják. Az inasokkal kegyetlenkednek és őket
éheztetik, a cselédjeiket agyondolgoztatják és
ha azok megbetegsznek, azonnal a kórházba
utalják, hogy magukról a gondot levegyék. Se-
gégeiket a legrosszabbul fizetik és azok két
hétnél tovább nem maradnak náluk. Ők min-
denkit meg akarnak téríteni, de környezetüket a
pokolba kergetik!

Lásd kedves lélek, ilyen az, mikor valaki a
külső látszatért dolgozik és embereknek akar
tetszeni. Törvényeknek és szokásoknak tesz ele-
get ahelyett, hogy Krisztust szolgálná a szeretet-
ben, a szelidségben és alázatosságban.

Ilyen vagyok én is, ilyen vagy te is! És
ezért vagyunk mindannyian boldogtalanok!
Szerencsétlenül boldogtalanok és nem ér a mi
életünk egy habatkát sem! Emiatt a képmutató
keresztyénség miatt nem bír dicsőségével és
hatalmával az Úr országa elérkezni. Az időt
nekem kell siettetni, a megtérést magamon kell
kezdeni. Nem emberekért és nem emberekhez
kell megtérni, de azért, hogy a boldogságban
személyes részem legyen és én mint személy
az Úrral közösségben éljek.

Ehhez nem elég, hogy én külsőleg meg-
térjek és világ előtt egyes durva bűnököt
odahagyjak, teszem fel az iszákosságot, a trágár
beszédet, dohányzást stb. Nem elég, ha a kártya
helyett a biblia lapjait kezdem forgatni és a világi
nóta helyett kellemes hívő énekeket énekelek.

Nem az döntő, vajjon egy deci vagy pedig egy köbméter víz szerepelt megkeresztelésem alkalmával. Ezek a dolgok egy lépéssel sem viszik előbbre boldogságomat. A boldogság Isten kegyelmének az ajándéka és ez egyedül úgy érhető el, ha nem emberekre nézek és nem azoknak a tetszését keresem, ha az Úr Jézust veszem irányadóul és ha az Ő élete az én életemmé lesz.

Igy lehet, hogy bizonyos földi keretek, intézmények feleslegessé válnak és emberi rendelkezések megdőlnék, — ám dőljenek! Semmi sem fontos akkor, mikor a paradicsomnak jönni kell!

„Még ma velem lesz a paradicsomban!” — ez a mi jutalmunk is lehet, ha felismerve szerencsétlen állapotunkat, bajunkkal és bánatunkkal, bűneinkkel és idegességeinkkel Ő hozzáfolyamodunk. Nem emberekre figyelve, akik maguk is tehetetlenek, de Ő reá nézve, aki Szabadító, Megváltó és Orvos egy személyben.

(Csg.)

Támadás.

A „Dombóvári Hírlap” pünkösdi számában, Gaál József ottani evang. lelkész a következő nyílt téri „Nyilatkozat”-ot tette közzé:

„Félreértés elkerülése végett ki kell jelentenem, hogy Reichert Gyula már nem evang. lelkész, hanem methodista prédikátor. Ő evang. egyházunkból kilépett, a methodista szekta szolgálatába állt, s mint hűtlen és hitehagyott pásztoron méltán botránkozott meg egész egyházunk. Ki kell jelentenem azt is, hogy evang. egyházunk a methodista szekta, mint a keresztyénségnek egyik szélsőséges, túlzó alakja, beteges kinövése ellen a legerélyesebben állást foglal, annál inkább, mert józaneszű magyar népünknel semmiféle idegenből áthozott, rajongó iránynak tere és hivatása nincs és nem lehet, így az ellene való védekezés nemcsak egyházi, vallásos erkölcsi, de hazafias kötelességünk is.”

Ezen „Nyilatkozat”-ra írt válaszomat, a nevezett újság szerkesztője nem közölte le, mert — úgymond: — „Kitételeinek sok-sok állítása felfogásunkkal homlokegyenest ellenkezik s azt igazán nem követelheti senki tőlünk, hogy hasábos nyílttéri közleményben propagandát fejtsünk ki valakinek vagy valakiknek érdekében.” Hogy ezen megokolást könnyebben megérthessük, mellékesen megjegyezhetem, hogy a nevezett újság felelős szerkesztője a róm. kath. káplán.

Válaszomat tehát itt kell már most közzétennem, annival inkább, mert a támadás nemcsak személyemet, hanem az egész methodista egyházat is érintette.

A magyar törvények értelmében, — melyeket pedig minden józan gondolkodású magyar embernek tiszteletben kell tartania — jogtalan és igaztalan azon állítás, hogy én az evang. egyházból kiléptem. Mert eziránt még egyetlen egy lépést sem tettem, a törvényekben megnevezett hatóságoknál. Én csak az evang.

egyházban viselt lelkészi állásomtól váltam meg. S ha ilyen állást újra vállalni akarnék, még most is megtehetném, amint erre illetékes helyről felszólítást is kaptam.

A „félreértés elkerüléséhez” bizonyára nem volt szükséges, hogy a „Nyilatkozat” szerzője ezen az úton adjon kifejezést felettem, mint — nézete szerint — „hűtlen és hitehagyott pásztor” felett való megbotránkozásának.

Az ilyen erős kitételekre kénytelen vagyok legalább is két dolgot hangsúlyozni.

Az én hitem és meggyőződésém ma ugyanaz, mint ami volt ezelőtt 12 évvel, midőn a lelkészi szolgálatra felszenteltek. Tehát nem hagytam el hitemet, hanem vallom és vallottam eddig is azokkal szemben, kik azt valami külsőségnek, tán csak éppen valami felekezethez való hozzátartozásnak gondolják s azokat, kiknél a hit mélyebben, nemcsak a „józan ész”-ben, hanem a Krisztus érdemében bizakodó szívben gyökeres, egyszerűen és elég könnyelműen „rajongók”-nak bélyegzik.

A másik dolog, amit hangsúlyozni kívánok az, hogy a „Nyilatkozat” szerzője elfelejti, hogy önmagát hozza szegyenbe, mikor engem bélyegz hitehagyónak olyan lépésért, melyet előttem más időben és más körülmények között ugyan, de hasonló okokból az a férfi is megtett, kiről ma bizonyára büszkén nevezi magát lutheránusnak.

Tévedés a „Nyilatkozat”-ban foglalt azon állítás is, hogy „az evang. egyház a meth. szekta, mint a keresztyénségnek beteges kinövése ellen, a legerélyesebben állást foglal.” Legalább is nem minősíthetők ilyen állásfoglalásnak a „Békeharang” 10. és 11. számban részletesen feltalálható tények, hogy — Budapesten a Lutherudvarban levő nagy evang. templomban meth. istentiszteletek is tartatnak, amelyek egyikén dr. Nuelsen püspökünk tartott legutóbb óriási közönségnek hatalmas beszédet, — továbbá, hogy a magyarországi evang. és ref. egyház, misszióknak gyűlései alkalmával egy estélyen képviseltette magát, s végül, dr. Schneller egyetemi tanár nyilatkozata. Aki tiszta képet akar magának alkotni, a methodista egyház mivoltáról és a szekta fogalmáról, az ne légből kapott frázisokkal dobálódzék, hanem vegye elő legalább az egyháztörténetet és olvassa szorgalmasan a Bibliát.

Ilyen kifejezéseket, hogy „a methodismus szekta és a keresztyénségnek beteges kinövése,” egyetlen egy jóra való egyháztörténeti munkában sem fogunk találni.

A methodismusban semmi bibliaellenes tanítás sem foglaltatik. Az Úrvacsorában Kálvin, a predestinációban inkább Luther felfogásához áll közelebb. Nem is a tanításban tér el a másik két prot. egyháztól, hanem a szervezetében és módszerében.

A methodista egyház szabad egyház. Vagyis tagjai nem lehetnek születésüknél fogva egyháztagok, hanem csak érett meggyőződésük alapján, saját kívánságukra és elhatározásukra. Egyházi

adót nem rónak ki a hívekre s végrehajtás útján illet be sem hajtának, mert az ilyen pénznek erkölcsi értéke úgy sincs és ezzel az Isten országát építeni nem lehet. A methodista egyház a tagjainak szabad adományából tartja fenn magát. Pedig Amerikában az egyháznak számos iskolája, kórháza és egyéb szociális jótékony intézete van. Magában az Egyesült-Államokban 38 akadémiát és egyetemet tart fenn, teljesen a saját erejéből. ~~Az egész világon~~ több a methodista, mint evang. és ref. együttvéve. Aki a methodismust nem hallásból, hanem alapos vizsgálódás útján ismerte meg, az bizonyára nem fog dr. Harnack berlini egyetemi tanárnak, a jelenkor ker. egyháztörténeti kapacitásai egyikének véleménye mögött messze elmaradni, amely szerint a methodizmus, nemcsak a protestáns, hanem a keresztyén felekezetek közt is az első helyek egyike illeti.

Hogy a methodizmus külföldi palánta, mely a magyar ember szíve talajában nem fog tenyészni: ez olyan állítás, melynek eldöntését a jövőre bízhatjuk. Az azonban már a múltból is bebizonyosodott történeti tény, hogy a keresztyén-ség is, meg a reformáció is, nem magyar termék, hanem külföldről jött hazánkba.

A methodizmus nem felekezeti ellentéteket akar kiélesíteni, hanem keresztyén ihlet és szeretetet terjeszteni ebben a rideg világban. Amint-hogy az Úr Jézus sem azért jött e világra, hogy felekezetet alapítson, hanem azért, hogy az embereknek életök és bővülködésök legyen. Ján. 10—11. Hogy aztán az ilyen mozgalom ellen való védekezés mennyiben volna a magyarnak hazafias kötelessége — talán bizony annyiban, hogy mi már beteltünk volna étellel és bővülködéssel s már a paradicsomban, vagy az ezeréves birodalomban élnénk — ennek elbírálását is nyugodtan kinek-kinek a józan eszére bízuk.

Dombóvár, 1921. jún. 8. *Reichert Gyula,*
lelkész.

Nem bírom megállani, hogy ehhez egy harmadik véleményt is le ne szögezzek. És ez így hangzik:

A Csonka-Magyarországot a luetikus betegségek már-már csaknem teljesen megfertőzik. Erkölcsi állapotunk pedig oly szomorúan sötét, hogy minden édes magyar anya, ki gyermeket szül, aggódó felelemmel gondolhat a jövőbe, ha figyelemmel kíséri, hogy az utcákon lépten-nyomon a prostituált nők szerencsétlen ezrei sétálnak és a fiatalemberek hasonló tízezrei. Ki biztosíthatja róla, hogy az ő gyermeke nem-e szintén így fog bitangolni?

A napi rendőri jelentések az öngyilkosok egész légiójáról beszélnek és nem hinnők el e jelentéseket, ha a bonctani intézet pincéjében erről saját szemünkkel meggyőződést nem szerzhethetnénk.

És mennyi az erőszakos bűntény? Minő borzalmak mindénfelé?

Midőn e sorokat írom, Cinkotáról éppen egy szerencsétlen nő keresett fel, karján pólyában

levő csecsemővel, akit hat apró, neveletlen gyermekével otthagytott az ura és odébbállt egy másik nővel. Könyörög, hogy tegyek érte valamit.

És hány ezer ilyen és hasonló eset a fővárosban és Dombóvárott?

Persze, hogy ez nem csak nálunk van így Magyarországon, de széles az egész világon. Vergődik, szenved és ég köröskörül minden...

Ha megkérdezzük e szerencsétleneket, hogy kicsodák, mind így felelhetnének: Mi mindnyájan keresztyének vagy keresztyének vagyunk! Római vagy görög katolikusok, meg evangélikusok, reformátusok, unitáriusok stb.! Igen, igen azok vagyunk kérem, az őszünk is az volt régen, ugyanabba a templomba járunk és ugyanazt a Credet valljuk.

Uraim, tisztelendő uraim, hát még önök reá érnek elvont teológiai vitákon rágódni, mikor a templomba kellene rohanni és megkongatni a vészharangot, hogy mentjük és oltsuk meg, ami menthető!

A hitviták ideje rég elmúlt, ma a nyomor, a testi-lelki nyomor és igazságtalanság dörömböl ajtónkon és a boldogtalanság nyújtja esdőleg felénk kezét! Siessünk, rohanjunk szeretetünkkel feljűk! És ha mégis volnának teológiai és filozófiai kérdések, amelyek megoldásra várnak, ám ezekre is sor kerülhet.

A prostitúció, a veneria, a tuberkulózis, az egyke, az alkohol, a kártya, a nikotin, a lóverseny stb. elintézése és kiküszöbölése után majd jöhet egy alkalom, mikor mindnyájan szépen felöltözve és megelégedve, ezekről a részletkérdésekről is tárgyalunk.

A viszonyok és állapotok ilyen fejlődése mellett lehet, hogy akkor esődöt mond a methodizmus. De ennek csak minden methodista szívből örülni fog. Bár már ma meg lehetne kezdeni a nagy felszámolást! A methodizmus nem elv és nem cél, csak eszköz és elhívás egy „önkéntes mentő” seregbe. (Csg.)

A MISSZIÓI ÉLETBŐL

Tagfelvételi ünnepély Budapesten. Az Úr csodálatos szeretete és kegyelme folytán június 5-én központi kápolnánkban tagfelvételi ünnepélyben gyönyörködhattunk. Ez alkalommal 18 rendes és 56 próbatag vétetett fel szent közösségünkbe.

Ilyen nagymérvű áldásban és aratásban már régen volt részünk. És ami ennél is nagyobb örömet okozott nekünk, hogy az Úr a magyar munkát áldotta meg különösképen. Angyalföldről 36, Kispestről pedig 18 kedves lélek jelentette azon szándékát, hogy készek az Urat egész életükön át követni és szeretni.

A felvételi ünnepéllyel kapcsolatban nyilvános biznyságtevő óra is volt, amely alkalommal sok kedves lélek tárta elénk az ő megtérésének történetét. A jó Isten kegyelme legyen az új gabonán és a biznyságtevőkön!

Árvaházi-ügyünk Budakeszin nagy reményekre jogosít bennünket. Mire e sorok napvilágot látnak, gyermeknyaraltatási akciónk már kezdetét vette. Itten örömmel meg kell említenünk, miszerint kedves nyiregyházai testvéreink 45 kiló ágytollat ajándékoztak árvaházunk részére, melyet Harmann testvérünk azután személyesen hozott fel Budapestre. Az árvák Atyja fizessen még nekik szeretettel és kegyelemmel.

Funk Márton szuperintendens testvérünk jelenleg Svájcban időzik az Úr országa ügyében. Bár ezen út meghozná azon eredményt, hogy az angyalföldi és kispesti hajléktalan gyülekezetek mihamar fedél alá kerüljenek.

Scharpff Mária testvérnőnk, aki hosszabb ideje áldással dolgozott a budapesti leányegyletben, mint fájdalommal értesülünk, néhány nap múlva kénytelen Németországba visszatérni, ahol reá új munkakör vár. A jó Isten kísérje el oda is oltalmával és tegye működését ottan is hasznossá. De ezen jó kívánalmunk mellett is tudjuk és érezzük, hogy Magyarországot nem fogja tudni felejtteni, sem a magyar testvériség melegségét és szeretetét. Tapasztalatból tudjuk, hogy akik körünkből eltávoznak, később ismét visszatérnek. Töle sem búcsuzunk tehát végképen.

Nagy Zsófia testvérnő Nyiregyházáról Svájcba megy diakonissza kiképzésre. Rémai Mariska testvérnő néhány héttel előbb már elment és most ő követi. Az első két magyar leány, aki e nemes szolgálatra adta magát. Mennyi áldás és jó származhatik majdan működésük által, ha engedelmisségben és alázatban a szent ügy mellett hűséggel kitartanak.

Sásdon is megindult a munka. Örömmel adhatjuk kedves testvéreinknek híru, miszerint Sásdon sikerült az ottani mozit imahelyiségül megszerezni. E magyar és katolikus községben a munka kétszeresen fontos reánk nézve. E területen Reichert Gyula lelkésztestvérünk dolgozik néhány kaposzsekésői testvér támogatásával. De tervbe van véve, hogy e misszió-földre Budapestről Csoják testvér is leutazik néhány kedves énekessel evangélizálni. Az Úr könnyörüljön e népen és adjon ébredést.

Halálozás Nyiregyházán. Tetszett az Úrnak id. Markus József testvérünket elhívni az örök hajlékba. Rövid párnapos betegség után teljesen nyugodt, örvendező lélekkel várta az Urat, hogy hazavezesse. Az elköltözött 51 éves volt, özvegye és gyermekei az Úrban megnyugodva, biztos hittel várják az egykori viszontlátást.

Isteni tiszteleteink rendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten kedden d. u. 6 $\frac{1}{2}$ órákor bibliaóra } német vasárnap d. e. 10 órákor isteni tisztelet } nyelven
Ugyanott az első emeleten esütörtökön d. u. 7 órákor bibliaóra } magyar vasárnap d. e. 10 órákor isteni tisztelet } nyelven

Budapest, VIII., Rákóczy-ut 57. sz. Lutherudvar templomában vasárnap d. u. 5 órákor német isteni tisztelet.

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt szerdán este 6 $\frac{1}{2}$ órákor } magyar vasárnap d. u. 3 órákor } nyelvű

Kispesten Sárközy Pál u. 46 sz. alatt minden pénteken este 7 órákor és vasárnap délután 1 $\frac{1}{4}$ órákor

Cinkota-Ehmann telepen 21. barakk 11 sz. alatt szerdán este 7 órákor magyar nyelvű összejövetel

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e. 11 és este 8 órákor és szerdán este 8 órákor magyar nyelven

isteni tiszteleteket tartunk. Mindenkit szívesen látunk.

Egyet óhajtok...*

1. Egyet óhajtok mindenké felett
Egy eledelt mindenkör;
E siralomvölgyben könnyen megyek,
Ha ez egy velem vagyon:
Változatlán nézni egy férfira
Ki haláljedten, vért izzadva
Orcájára borúla
És a pohárt kiitta.
2. Örökké Ő legyen szemem előtt
Ki, mint Isten Báránya
Véres áldozatban megöletett
S került keresztifájára:
Amint bűnös lelkemért szomjazva,
Hogy gyümölcseként ne hiányozna,
Rólam sem felejtkezett —
Mondván —: „Elvégeztetett“!
3. Úr Jézus add, hogy sohse felejtsem
Bűnömét s kegyelmedet!
Midőn még a sötétségben éltem
Te türelmed kerestél.
Rég, mielőtt figyelte szavadat
Jó pásztorként hívtad bárányodat
S e világnak drága bért
Fizettél a lelkemért.
4. Tied vagyok! monddad rá, hogy: Amen.
Aldott Jézus enyém vagy!
Drága nevedet szívembe zárván
Szeretetelem legyen nagy!
Veled tegyek, veled hagyjak mindent,
Benned éljek, Benned haljak is meg!
Ez legyen minden végre
Szövetségünk ösvénye.

Knapp Albert
1798 — 1864.

A német énekeskönyvünk
371. számú éneke.

Fordította: R. GY.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artúr Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I.
Kiadó: „Keresztélyen Könyvesház“ k. f. Szöv.

M. O. B. könyvnyomdája Budapest, VII., Hársfa-u. 33.
Telefon: J. 119—93. sz. — 7689.